Omgaan met ongerustheid bij ouders van acuut zieke kinderen: Hoe ervaren huisartsen het toepassen van communicatietechnieken tijdens het consult?

Haio: VAN DEN ABEELE Sofie , U.G.
Promotor: DE SUTTER An , U.G.
Praktijkopleider: DE BOCK Greet

Context: Een kind met koorts zorgt vaak voor ongerustheid bij ouders waardoor zij een arts consulteren. Hoewel artsen soms veronderstellen dat ouders voornamelijk antibiotica wensen, blijkt dat een grote meerderheid onder hen voornamelijk geruststelling en informatie wenst. In de grootschalige ERNIE2 studie bij kinderen met koorts kregen artsen de opdracht om communicatieve interventies toe te passen tijdens het consult om zo het aantal antibioticavoorschriften te doen dalen. Hoewel het slagen van zo?n interventie sterk afhankelijk is van de arts zelf, is er echter nog weinig onderzocht hoe de artsen zelf tegenover deze technieken staan.

Onderzoeksvraag: In deze kwalitatieve studie werd nagegaan hoe huisartsen, die deelnamen aan de ERNIE2 studie, het toepassen van bepaalde communicatietechnieken ervaarden. Het betreft hier het specifiek bevragen van de ongerustheid bij ouders van kinderen met koorts en het meegeven van een folder over koorts.

Methode: Bij 15 Vlaamse huisartsen, die hadden deelgenomen aan de grootschalige ERNIE2 studie, werd een semigestructureerd interview afgenomen. In dit interview werd nagevraagd hoe zij de communicatieve interventies van de ERNIE2 studie ervaarden. Deze interviews werden geanalyseerd via thematische analyse.

Resultaten: De communicatieve interventies van de ERNIE2 studie, zoals het navragen van ongerustheid en het gebruik van een folder, vonden de meeste artsen nuttige tools bij kinderen met koorts. Deze interventies kunnen, volgens hen, een ondersteuning bieden in het overleg met de ouders tijdens het beleid voeren en kunnen het aantal antibioticavoorschriften licht doen dalen. De implementatie ervan was moeilijker aangezien ze reeds eigen technieken toepasten om ongerustheid te exploreren en informatie over te brengen. Ze vonden de tools voornamelijk bruikbaar voor specifieke doelgroepen of bij situaties waar communicatie moeilijker verliep.

Conclusie: Hoewel de huisartsen deze communicatietechnieken bruikbaar vonden, bleek implementatie moeilijker. Er is meer onderzoek nodig rond de ervaring van artsen betreffende gelijkaardige communicatieve interventies bij kinderen met koorts. Bijkomend onderzoek kan op deze manier aantonen waarom artsen bepaalde technieken wel of niet kunnen of willen toepassen en in welke mate zij dit implementeerbaar vinden. Deze informatie kan een verklaring bieden voor het al dan niet slagen van soortgelijke interventies. Daarnaast kan, op basis van deze gegevens, gezocht worden naar de beste manier(en) om de communicatie tussen arts en ouder te optimaliseren.